

Gazilik Berati

– M.Nihat Malkoç · 13 Nisan 2011

M.NİHAT MALKOÇ

Milletimiz zor zamanlarda birlik ve beraberlik içerisinde hareket etmiştir. Barış zamanlarında dağınık görülen bu millet, zoru görünce kenetlenmesini bilmiştir. Tarihimiz bunun sayısız örnekleriyle doludur. Barış zamanlarındaki dağınıklığımız eleştirilecek bir durum olsa da, kötü günlerde bir ve beraber olmamız takdir edilecek bir davranıştır. Bu milletin yiğitliği dillere şayandır. Tarihte cepheler şanlı ordumuzun "Allah Allah" nidalarıyla yankılanmıştır. Büyük şairlerimizden Yahya Kemal, "26 Ağustos 1922" başlıklı şiiri ile Türk Milletinin hissiyatını ve cengâverliğini şöyle dile getirmiştir:

"Şu kopan fırtına Türk ordusudur Ya Rabbi!

Senin uğrunda ölen ordu budur Ya Rabbi!

Ta ki yükselsin ezanlarda müeyyed namın,

Galip et, çünkü bu son ordusudur İslâm'ın."

Müslümanlıkta düşmanla savaşan, savaştan sağ olarak dönen kimselere gazi denmektedir. Aynı zamanda olağanüstü yararlılıklar göstererek düşmanı yenen komutanlara devlet tarafından verilen onur unvanıdır gazilik... Milletimizin kahraman bekçileri savaşa giderken "Ölürsem şehit, kalırsam gazi" anlayışını taşımışlardır. Şehit olanlar cenneti kazanmış, geri dönenler de gazilikle teselli bulmuştur. Şehitlik ve gazilik manevî rütbelerin en yücesidir. Bunlar milletimizin ortak değeri ve paydasıdır. Hiç kimse "şehit veya gazi olayım" diye içten pazarlıklı savaşa girmez. Gaye, vatanın düşmana karşı savunulmasıdır. Bu uğurda gereken neyse o yapılır. Neticede ölüm vaki olursa şehit olunur. Zaferle sağ salim dönülürse kişi gazilikle taçlandırılır. Bu manevî unvanların büyüklüğü cana bedel olmalarından ileri gelir. İşin ucunda ölüm vardır. Hiçbirimizin de yedek canı yoktur. Hayat karşılığında elde edilen şehitlik ve gazilik Hakk'ın ve halkın gözünde muteberdir. Her gazinin niyeti sonuna kadar savaşıp zafer elde etmektir. Hatta bu uğurda gerekirse ölmektir. Gazi ölmeyi göze aldığı için onun makamı da yücedir. Hayatta risk almak herkesin yapabileceği iş değildir. Cesur insanlar risk alabilir. Neticede bunun bir bedeli vardır. Savaşmak da riskli bir iştir. Bundan dolayı Allah için savaşanlar her zaman yüceltilmiştir. Rabbimiz bu konuda şöyle buyuruyor: "Müminlerden özür sahibi olanlar dışında oturanlarla, malları ve canları ile Allah yolunda savaşanlar bir olmaz. Allah, malları ve canları ile savaşanları, derece bakımından oturanlardan üstün kıldı. Gerçi Allah hepsine cennet vaat etmiştir, ama savaşanları, oturanlardan pek büyük ecirle üstün kılmıştır."(Nisa S. 95. Ayet) Şanlı Türk milletini cepheden cepheye koşturan ve ona kahramanlık destanları yazdıran şey şehitlik ve gazilik ruhudur. Türk milleti bu ruh sayesinde üç kıtada at koşturmuş, Haçlı ordularını yerle bir etmiş, 1071'de Anadolu'yu Müslümanlaştırmış ve 1453'te peygamberin övgüsüne mazhar askerlerle İstanbul'u Bizans'ın elinden alarak Müslüman Türk payitahtı yapmıştır. Kurtuluş Savaşı bu mantıkla kazanılmıştır. Bugünkü Türkiye Cumhuriyeti devleti de bu anlayışın ürünüdür.

Yurdun bütünlüğü ve bekası için her türlü tehlikeyi göze alan gaziler; bu milletin gören gözü, tutan elidir. Askerî makamların en yücelerinden biridir gazilik. Kurtuluş Savaşı'mızın şanlı kumandanı Mustafa Kemal

de bu namı şerefle taşımış bir büyük kahramandır. Askerler bir yana, şehirler bile gazilik beratıyla ödüllendirilmiştir. Gaziantep bu şerefe erişen tek şehir olma özelliğini onurla taşımaktadır. Batılılar bizdeki bu manevî makamları anlayamıyorlar. Şehitlik ve gaziliği havsaları almıyor. Çünkü Batıda manevî değerlerin bağlayıcılığı yoktur. Onlarda kurullar her şeyin üstündedir. Oysa biz Doğulular duyguyu ön planda tutan bir anlayışın temsilcileriyiz. Örf ve adetler, töreler kanun derecesinde etkili ve bağlayıcıdır bizde. Batılı milletlere maneviyatı anlatmak pek güçtür. Hayatında muz yemeyen bir kişiye bunu anlatmak ne derece mümkündür. Şeklini anlatsanız da tadını anlatamazsınız. Bizdeki manevî dinamikler de Batılılar için bundan farksızdır. Bu kıymetler bizim onlara karşı üstünlüklerimizdir. Bu topraklar nice savaşlar, nice kahramanlıklar ve nice kahramanlar gördü. Serdengeçtiler sayesinde ateş çemberini aştık. Ocağımıza dikilmek istenen incir ağaçlarının dallarını ve eşkinlerini ölüm zehiriyle budadık. Yiğitlerimiz ölümü Mevlana'nın gözüyle şeb-i arûs(düğün gecesi) olarak gördüler. Dünyadaki zevk ve eğlenceleri ellerinin tersiyle ittiler. Ölenler cenneti, sağ kalanlar tükenmeyen asaleti kazandılar. Son yıllarda Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerimizde pek çok gencimiz hain teröristlerin zalimane tuzaklarına düşerek şehit veya gazi olmuşlardır. Ömürlerinin baharında elini, ayağını veya bir başka organını vatan için feda eden bu kahramanlarımızın hakkını hiçbir şekilde ödeyemeyiz. Onlar bizim baş tacımızdır. Yurdumuzun solmayan çiçekleridir onlar. Vatan bu cesur yüreklere minnettardır. Bu toprağa can veren yiğitlerimiz; ölümü, olmazsa gaziliği bir şeref olarak iki cihanda taşımaktan onur duymuşlardır. Bu vatan sevdalılarını mahzun ve kederli bırakmaya hakkımız yoktur. Yiğit Türk gazilerini çok seviyoruz, onlara minnettarız. Hâlâ yaşayanlara sağlık, ölenlere rahmet diliyorum